

[Udenrigsministeren]

miljøproblemerne er ikke blevet mindre siden da.

Det er regeringens vurdering, at de medlemslande, som var tøvende ved den sidste revision af traktaten, nok i dag har indset, at der er et betydeligt behov for fælles miljøforanstaltninger.

Vi er kommet langt med etableringen af det indre marked. Der udestår ikke mange beslutninger i Rådet, før arbejdet er tilendebragt.

For at skabe en spredning af de fordele, der opnås ved det indre marked, må der ske en styrkelse af arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder, og Danmark foreslår, at traktatens eksisterende mål suppleres med de i fremtiden fuldt så vigtige sociale og arbejdsmæssige mål.

Herudover indeholder vort memorandum forslag om øget skattekontrol, styrkelse af de eksisterende regler vedrørende statsstøtte samt udvidelse af det traktatfæstede samarbejde med områder som f.eks. kultur, sundhed og forbrugerbeskyttelse.

Fælles for alle disse nye samarbejdsområder er, at Fællesskabet kun skal beskæftige sig med de opgaver, der mest hensigtsmæssigt kan løses på Fællesskabsniveau. Dette grundlæggende princip, som har fået den grufulde betegnelse subsidiaritetsprincippet – det lykkedes at udtale det rigtigt, det gør det ikke altid, måske skulle vi kalde det nærhedsprincippet, for nu at oversætte det til dansk – mener vi fra dansk side bør indgå i traktaten.

Forslaget til styrkelse af den demokratiske proces tager sit udgangspunkt i den eksisterende balance imellem Fællesskabets institutioner, og vi erkender, at den øgede integration gør det nødvendigt med en tilpasning af den demokratiske proces. Derfor peger vi bl.a. på en styrkelse af det folkevalgte Europa-Parlaments kontrolbeføjelser over for Kommissionen.

Men også på andre områder foreslår vi at Europa-Parlamentets indflydelse bliver forbedret. For yderligere at befæste den demokratiske kontrol bør der skabes større åbenhed omkring EF-samarbejdet, og det kan ske ved indførelse af regler om offentlighed i EF-institutionernes forvaltning.

Jeg har nu skitseret, hvordan regeringen forudser de eksisterende samarbejdsområder inden for EF uddybet, og hvorledes nye må ind-

drages, hvordan vi forestiller os, at en styrkelse af det demokratiske grundlag for EF-samarbejdet finder sted. Direkte i forlængelse heraf ligger vores overbevisning om, at Fællesskabet også må sikre enhed og sammenhæng i sin optræden internationalt.

Det følger næsten af sig selv, at man ikke kan gå så langt med hensyn til udvikling og effektivisering af EF-samarbejdet, som vi og med os en række andre partnere ønsker det, uden samtidig at tage højde for en højere grad af samordning imellem de økonomiske, de politiske og de sikkerhedspolitiske aspekter af udenrigspolitikken.

Det seneste års europæiske udvikling har jo lært os, at alle tre dele, økonomi, politik og sikkerhedspolitik, hænger meget tæt sammen. At skille det ene fra det andet i forbindelse med udviklingen af de nye demokratier i Øst- og Centraleuropa eller i forbindelse med den tyske forening er praktisk talt umuligt.

Fællesskabet kan ikke sidde dette faktum overhørig, når vi nu er fundamentet for hele Europas politiske og økonomiske enhed. Jeg vil gerne straks sige, at jeg såmænd ikke tror, der bliver tale om det store spring fremad for Fællesskabet, når det gælder samordning og udbygning af udenrigspolitikken. Det vil være en fremadskridende proces, der ikke vil få lov til at løbe hurtigere, end at alle kan være med, og sådan bør det også være.

Det er et grundlæggende dansk synspunkt, at vi ikke ønsker det, der er blevet kaldt »et fællesskab i flere hastigheder«, eller sagt med andre ord et fællesskab med første klasses passagerer og anden klasses passagerer. Vi må bevæge os fremad samlet.

En bedre samordning af beslutningsstrukturen for behandling af kommunitære spørgsmål og emner, som falder ind under det europæiske politiske samarbejde, ligger ligefor og er et sandsynligt resultat af regeringskonferencen om politisk union. Men det betyder ikke, at vi ønsker den kommunitære beslutningsprocedure udstrakt til også at gælde spørgsmål, der hører hjemme under det europæiske politiske samarbejde.

Når det gælder en egentlig udbygning af det udenrigspolitiske samarbejde, skal vi give os god tid. Vi skal passe på ikke at forcere udviklingen. Men vi har jo allerede i en lang række situationer haft en fælles holdning til begiven-